

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1230/2566

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร นาย ก.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตร., ป.อ. มาตรา 336 ทวิ, ป.อ. มาตรา 334, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 23

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษหลังลดโทษแล้วจำคุก 3 เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ลงโทษหลังลดโทษแล้วจำคุก 1 เดือน 15 วัน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนเช่นกัน จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตร. ที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยมิได้มีเจตนาที่จะใช้รถยนต์เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะตาม ป.อ. มาตรา 336 ทวิ นั้น ในการวินิจฉัยฎีกาดังกล่าวศาลต้องย้อนไปรับฟังข้อเท็จจริงที่จำเลยอ้างให้ยุติเสียก่อน จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริงเช่นเดียวกับที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาหรือรอการลงโทษมาด้วย จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงไม่ชอบ เพราะบทบัญญัติของมาตรา 219 ตร. เป็นบทห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยเด็ดขาด

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334, 336 ทวิ นับโทษคดีนี้ติดต่อกับโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.647/2563 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ประกอบมาตรา 336 ทวิ จำคุก 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 เดือน จำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนให้เปลี่ยนโทษจำคุก 3 เดือน เป็นโทษกักขัง 3 เดือน แทนโทษจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 ส่วนคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ.647/2563 ของศาลชั้นต้น ศาลยังมีคำพิพากษา ไม่อาจนับโทษต่อได้ ให้ยกคำขอของโจทก์ในส่วนนี้ จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า จำคุก 3 เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้วคงจำคุก 1 เดือน 15 วัน ให้ลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษหลังลดโทษแล้วจำคุก 3 เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทน ศาลอุทธรณ์ภาค 2 ลงโทษหลังลดโทษแล้วจำคุก 1 เดือน 15 วัน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขังแทนเช่นกัน คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตร. ที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยมิได้มีเจตนาที่จะใช้รถยนต์เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม จึงไม่มีความผิดฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 336 ทวิ นั้น ในการวินิจฉัยฎีกาของจำเลยดังกล่าวศาลต้องย้อนไปปรับฟังข้อเท็จจริงที่จำเลยอ้างให้ยุติเสียก่อน ฎีกาของจำเลยจึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายอันเป็นปัญหาข้อเท็จจริงเช่นเดียวกับที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาหรือรอการลงโทษมาด้วย ฎีกาของจำเลยทุกข้อจึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว แม้จะได้ความว่าผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาในคำพิพากษาศาลชั้นต้นจะอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงขึ้นมา ก็ไม่ชอบเพราะบทบัญญัติของมาตรา 219 ตรี เป็นบทห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยเด็ดขาด ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้ พิพากษาให้ยกฎีกาของจำเลย

องค์คณะ

กมล คำเพ็ญ · ทรงพล สงวนพงศ์ · จรรยา จีระเรืองรัตน

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1230/2566>